בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: **כב' השופטת רות לבהר שרון** **תאריך:** **08/03/2006**

בעניין:

עו"ד נעמי לבנקרון **התובעת**

נ ג ד

עו"ד רובינוב לאוניד **הנתבע**

פסק דין

מבוא

1. בפני תביעה אזרחית שהגישה התובעת נגד הנתבע ואשר מתבססת על הרשעתו של הנתבע בפלילים. הנתבע הורשע יחד עם נאשם נוסף, בעקבות הודאתם, בהליך פלילי (**תפ"ח 1183/01, בימ"ש מחוזי ת"א, גז"ד מיום 8.7.02**), בין השאר בעבירות של סחר בבני אדם לעיסוק בזנות, סרסרות למעשי זנות, עיכוב דרכון, והפרת הוראה חוקית. התובעת היתה אחת המתלוננות בתיק הפלילי הנ"ל, והיא עותרת עתה לקבלת פיצוי בגין כל הנזקים שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנתבע כלפיה.
על הנתבע נגזרו 5 שנות מאסר בפועל והפעלת עונש מאסר על תנאי לתקופה של שנתיים וחצי בחופף. כמו כן הוטל עליו מאסר על תנאי בן שנתיים לתקופה של שלוש שנים, ופיצוי לתובעת בסך 5,000 ₪.

הכרעות דין רבות, ניתנו בשנים האחרונות בבתי המשפט, המרשיעות בעבירה של סחר בבני אדם לעיסוק בזנות, עבירה לפי סעיף 203א' לחוק העונשין. במסגרת הרשעות אלו, נוהגים בתי המשפט לפסוק לקורבן פיצויים, מכוח סעיף 77 לחוק העונשין, לרוב בסכום סמלי. במקרה זה פסק בית המשפט לתובעת, במסגרת ההליך הפלילי שהתנהל נגד הנתבע, פיצוי בגובה של 5,000 ₪ בלבד.

במקרה זה מדובר בתביעה במסגרת הליך אזרחי, לפיצוי הקורבן בעבירה של סחר בנשים, בין השאר בעילות של עוגמת נפש, כליאת שווא ועוולת גזל. במקרה זה התובעת גורשה

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו א 002191/02

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון תאריך: 08/03/2006

מהארץ בהיותה עובדת זרה ללא רשיון שהייה חוקי בארץ, לאחר שהנתבע הודה בעבירות המיוחסות לו והורשע על פי הודאתו. ב"כ התובעת טוענת שבנסיבות הענין, אף כי התובעת לא היתה נוכחת בדיונים, ולא העידה - יש לפסוק לה פיצוי בלא צורך בהוכחת הנזק, ויש להסתפק בכך שהעוולות הוכחו כפי שנקבע בפסק הדין המרשיע שניתן נגד הנתבע.

<u>פסק הדין הפלילי</u>

2. בהתאם לעובדות בהן הודה הנאשם, במעשיו אלו הוא רכש את התובעת כדי להעסיקה בזנות, הפך אותה לקניינו, ושלל את חירותה, תוך שהוא חי על רווחיה, לקח את דרכונה מידיה שלא כדין ובנסיבות מחמירות.
עבירות אלה כולן הוכחו באמצעות פסה"ד בו הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סחר בבני אדם לעיסוק בזנות, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, סרסרות למעשי זנות, עיכוב דרכון, והפרת הוראה חוקית.

העובדות שפורטו בכתב האישום ואשר מתייחסות לתובעת, מלמדות כי הנאשם ביחד עם אחרים **קשר בשנת 2001 קשר** עם בעל משרד "לשירותי ליווי" בבת ים, לסחור בנשים לשם עיסוק בזנות. במסגרת הקשר ולשם קידומו זייף הנאשם ביחד עם אחרים מסמכים רשמיים שונים שלא כדין, על מנת לאפשר את כניסתן של הנשים תחת זהות בדויה לצורך "הכשרת" כניסתן לארץ ומניעת איתורן וגירושן מהארץ.

התובעת שהיא אזרחית אוקראינית ילידת 1981, הובאה ארצה בסמוך לחודש מאי 2001, כאשר נאמר לה שהיא באה לישראל כדי לעבוד במלצרות. הנאשם ביחד עם אחרים אסף אותה משדה התעופה, דרכונה נלקח ממנה, ובמפגש הראשון עמה נמסר לה כי היא "נקנתה" לשם עיסוק בזנות. היא שולבה במשרד "שירותי ליווי", והועסקה בזנות כאשר הנאשם חי על רווחיה, היא קיבלה שכר יומי של 50 ₪, וסך חודשי של 300$, שאמור היה להישלח למשפחתה באוקראינה, והיא נדרשה לשלם מהכנסותיה סך של 200 $ כדמי שכירות חודשיים. התובעת המשיכה לעסוק בזנות עבור התובע, במשך כחמישה חודשים, עד למעצרה ביום 9.10.01.

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: **כב' השופטת רות לבהר שרון** **תאריך:** **08/03/2006**

<u>טענות הנתבע</u>

3. הנתבע בתצהירו, מבקש לחזור בו מהודאתו במסגרת ההליך הפלילי. בסיכומיו הקצרים מסביר הנתבע כי הודה במסגרת עסקת טיעון, בהמלצת סניגורו, על מנת להבטיח שלא יוגש כתב אישום נגד אשתו, שהיתה חשודה בזיוף מסמכים ודרכונים. ואולם כעת יכול הוא לטעון לגרסתו כפי שהיו הדברים לאשורם, ללא השפעה של שיקולים זרים. לטענתו, התובעת היתה מעוניינת לעבוד כנערת ליווי בארץ, ולפיכך לא נגרם לה כל נזק, אשר הוא אחראי לו. לראיה, הוא טוען כי התובעת המשיכה לעבוד בזנות אף לאחר שהוא נעצר על ידי המשטרה, עד ליום מעצרה. בחקירתו הנגדית טען שהוא מעולם לא סחר בתובעת ולא רכש אותה, כפר בכל האישומים המיוחסים לו, וטען שאיננו מבין עברית, אף כי בפרטיכל מצוין במפורש כי כתב האישום הוקרא ותורגם לו. יצוין כי בשעת הטיעונים לעונש הביע הנאשם חרטה, ואמר כי הוא מצטער על מה שעשה, וכי הוא מבקש סליחה (עמ' 46 לפרוטוקול מיום 8.7.02).

הנתבע טוען בסיכומיו, כי משלא הגישה התובעת תצהיר ולא העידה בבית המשפט, הרי שלא ניתנה לו הזדמנות לחקור אותה, והיא לא הוכיחה תביעתה. לטענתו, פס"ד פלילי הוא רק ראיה לכאורה בהליך אזרחי, ולכן זכותו לחקור את התובעת, על מנת לסתור את ממצאי הערכאה הפלילית.

הנתבע טוען כאמור, כי התובעת הגיעה מרצונה לישראל, ביודעין, ומתוך כוונה לעסוק בזנות. בכך, סוטה הוא מהודאתו שנתן במשפט הפלילי, ואשר משמשת בסיס עובדתי לתביעה שבפני. אין באפשרותו של הנתבע לחזור בו מן הודאתו בהליך הפלילי, במסגרת תביעה אזרחית זו.

בכל מקרה, הלכה פסוקה היא במשפט הפלילי, והדברים עולים גם במפורש מנוסח הסעיף בחוק העונשין, כי לא נדרש להוכיח רכיב של אי הסכמה מצד הקורבן, על מנת לבסס הרשעה. ראה לעניין זה בש"פ 291/01 **ריבאי נ' מ"י** וכן בשפ 7502/01 **שמואלוב נ' מ"י**.

ואולם במשפט אזרחי עסקינן, ואם היה עולה בידו של הנתבע לסתור את הבסיס העובדתי של כתב האישום המתוקן, הרי שניתן היה להתייחס לכך במשקל הראייתי הניתן להכרעה הפלילית.

הנתבע לא הוכיח בראיה כאמור, מעבר לתצהירו, כי התובעת הגיעה מרצונה החופשי לישראל מתוך כוונה לעסוק בזנות, וכי לא כפה אותה לכך.

<u>המסגרת הנורמטיבית</u>

4. פקודת הראיות מסדירה את נושא הגשת הכרעת דין שניתנה במשפט פלילי כראיה במשפט אזרחי, וקובעת כי פס"ד חלוט אשר מרשיע את הנאשם, יהווה ראיה קבילה:

> **"42א. קבילות פסק דין**
>
> **(א) הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי."**

באשר למשקלו של פסה"ד הפלילי כראיה בהליך אזרחי, מסביר השופט **יעקב קדמי** בספרו **על הראיות**, חלק שלישי בעמ' 1363, כי הוא אינו שונה ממשקלה של כל ראיה אחרת, והוא נתון לשיקול דעת בית המשפט האזרחי. הגשת פסה"ד מטעם התובע, אינו מעביר אל הנתבע את נטל השכנוע לסתרו, אלא מוציא את התובע ידי חובת הראיה המוטלת עליו - הא ותו לא. אין לו לפסה"ד כח מוגבר ודינו כדין כל ראיה אחרת.

ודוק: בתביעה אזרחית <u>נגררת</u> לפלילים, לפי סעיף 77 לחוק בתי המשפט, משמשת הכרעת הדין המרשיעה ראיה מכרעת, בבוא אותה ערכאה, בפני אותו מותב, לדון בתביעה האזרחית. אין בפנינו תביעה אזרחית נגררת לפלילים, אלא תביעה אזרחית רגילה, בה מוגשת הרשעת הנתבע במשפט פלילי, כראיה.

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון **תאריך: 08/03/2006**

סעיף 42ג. לפק' הראיות קובע, כי המורשע לא יהיה רשאי לסתור תוכנו של פסה"ד הפלילי או ראיה שכבר הוגשה או נשמעה במסגרת ההליך הפלילי, אלא ברשות ביהמ"ש:

"42ג. ראיות לסתירת פסק דין [תיקון: תשל"ג]

הוגשה ראיה כאמור בסעיף 42א, לא יהיה המורשע או חליפו או מי שחב בחובו הפסוק רשאי להביא ראיה לסתור, או ראיה שכבר נשמעה או הוגשה במשפט הפלילי, אלא ברשות בית המשפט, מטעמים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין."

כאשר לא ביקש המורשע לסתור הראיה, או שביקש והרשות לא ניתנה לו, משתנה מעמדו הראייתי של פסה"ד, והוא הופך מ"ראיה לכאורה", ל-"ראיה כמעט מכרעת". הרציונל העומד מאחורי כלל זה מוסבר במאמרו של ד' פרידמן, **פסק דין פלילי כראיה במשפט אזרחי**, הפרקליט כה, 372:

"1. עקרון העקביות מחייב למנוע סתירות בפסיקת בתי המשפט.

2. במשפט פלילי נדרשת מידת הוכחה גבוהה יותר מאשר במשפט אזרחי. משום כך, יש לחייב את הנתבע במשפט האזרחי על יסוד קל וחומר.

3. הואיל וניתנה לנתבע הזדמנות מלאה להתגונן במשפט הפלילי, הרי שהיה לו יומו בבית הדין ואל לו להטריח מחדש את בית המשפט ולעורר במשפט האזרחי שאלות שהוכרעו נגדו במשפט הפלילי."

5. במקרה זה הנאשם הודה במסגרת ההליך הפלילי בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. לכן לא הוגשו ראיות ולא נוהל משפט הוכחות. הכרעת הדין ניתנה, על פי הודאת הנאשם, שהודה בכל העובדות שיוחסו לו, ואף הביע כאמור חרטה על מעשיו.

משכך הדבר – אין הוא יכול עתה לכפור במעשים שעשה או להתכחש להם.

במקרה כזה העובדות המצויות בכתב האישום, בהן הודה הנאשם, מהוות את הממצאים והמסקנות של ביהמ"ש הפלילי, אותם רואים גם כממצאי ביהמ"ש האזרחי. ראה לעניין זה ע"א 71/85 **אריה חב' לביטוח נ' בוחבוט**, מא(4) 327, בעמ' 332-331:

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו א 002191/02

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון תאריך: 08/03/2006

"אם נגרוס כי בפסק דין מרשיע המבוסס על הודאת נאשם בעובדות כתב האישום, אין "ממצאים" במובנו של סעיף 42א', תיווצר בכך הגבלה בלתי סבירה על משמעותו של סעיף 42א' המנתקת את הזיקה בין ההליך הפלילי להליך האזרחי המקביל, דווקא במקרים בהם הזיקה היא ההגיונית ביותר, היינו כאשר הנאשם-הנתבע מודה בעובדות המיוחסות לו. צימצום תחומיו של התיקון לדיני הראיות, שהוסיף את סעיף 42א', אינו עולה מן החוק ואינו מוצדק עניינית. אגב, הודאת נאשם בפלילין, כשהיא לעצמה, היתה קבילה כראיה במשפט אזרחי גם לפני התיקון לחוק רק כשהיא מתקבלת בהסכמת בעל הדין שכנגד. ראה: ע"א 261/57, אליעזר בן שלום (פרידמן) ואח' נ. צבי דשתי, פד"י י"ב, 1409, 1411; וכן: ע"א 135/59, צביה כהן ואח' נ. היועץ המשפטי לממשלה ואח', פד"י י"ג, 1172, 1174; החוק מכוחו הוסף סעיף 42א' בא להרחיב את הזיקה בין ההליך הפלילי לאזרחי ולא להשאירה בגבולותיה הקיימים (הצעות חוק 995, התשל"ב, (264)."

מכאן שאין מקום לפרש את המונח "ממצאים" בסעיף 42א(א) באופן צר ככולל אך ורק ממצאים שקבע בית המשפט לאחר גביית ראיות. יש לקבוע כי המונח "ממצאים" חובק גם את עובדות כתב האישום שהנאשם הודה בהן. אלה כאלה הם קבילים במשפט האזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם.

בענייננו, הנאשם הגיש תצהיר לקוני בנסיון לסתור את העובדות שנקבעו בפסה"ד. כל אשר מופיע בתצהירו, הוא בקשה לחזרה מההודאה שניתנה במסגרת ההליך הפלילי. הנתבע טוען כי התובעת היא שרצתה לעסוק בזנות, וכי הוא לא כפה אותה לכך. כפי שצויין לעיל, העובדות המופיעות בכתב האישום המתוקן, הם ממצאים עובדתיים שלא נסתרו על ידי הנתבע.

לפיכך, יש לקבוע כי כל העובדות בהן הודה הנאשם ועל פיהן הורשע, הן ראיות קבילות, בעלות משקל מכריע בתביעה שבפני, ויש להתייחס אליהן כראיות שהוכחו בתיק זה.

<u>עילות התביעה</u>

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: **כב' השופטת רות לבהר שרון** **תאריך:** **08/03/2006**

6. בא כוח התובעת, משיתה את תביעתה על העילות הבאות **מפקודת הנזיקין** (להלן: "**הפקודה**"):

א. הפרת חובה חקוקה, לפי סעיף 63 (א) לפקודה – התובעת טוענת כי הנתבע הפר מספר חובות חקוקות על פי דין; התובעת טוענת כי הנתבע פגע בכבודה ובקניינה, באופן הפוגע בזכויות יסוד שלה, על פי **חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**, וכן עבר עבירות של סרסרות למעשה זנות, וסחר בבני אדם למטרות זנות עבירות על פי חוק העונשין.

ב. כליאת שווא, לפי סעיף 26 לפקודה - התובעת טוענת, כי הנתבע חגביל ושלל את חירותה ואת חופש התנועה שלה, באיומים ובאמצעות נטילת דרכונה, ושלל ממנה כל אפשרות תנועה חופשית.

ג. עוולת תרמית לפי סעיף 56 לפקודה - התובעת טוענת, כי הנתבע רימה אותה והציג בפניה מצג כוזב, בכך שהבטיח לה פרנסה במדינת ישראל כמלצרית, בעוד שלמעשה תכנן להעסיק אותה בכפיה בעבודות זנות.

ד. גזל, לפי סעיף 52 לפקודת הנזיקין. התובעת טוענת כי הנתבע גזל ממנה את הכספים שהרוויחה בעבודה שכפה עליה. בכתב התביעה מבססת התובעת ראש נזק זה על אובדן השתכרות.

<u>כליאת שווא</u>

7. קורבן סחר איננו אדם חופשי, אלא אדם שחירותו נשללה ממנו שלא כדין. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן, בהן הורשע הנתבע, ואשר אותן הוא לא סתר, הוא לקח שלא כדין את דרכונה של התובעת, שלל את חירותה, ומנע ממנה לעזוב את הארץ. עובדות אלה מקימות, ללא ספק, עבירה של כליאת שווא בהתאם לסעיף 26 לפקודת הנזיקין, שזה נוסחו:

"26. כליאת שווא היא שלילת חירותו של אדם, שלילה מוחלטת ושלא כדין, למשך זמן כלשהו, באמצעים פיסיים או על ידי הופעה כבעל סמכות."

עובדות אלה מקימות גם עבירה על חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, כפי שיפורט בהמשך.

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: **כב' השופטת רות לבהר שרון** **תאריך:** **08/03/2006**

לגבי משמעות כליאת שווא קיימת פסיקה ענפה; בע"א 558/84 **מזל כרמלי נ' מ"י** מא (3) 757, עמ' 772, שם נכלאה התובעת שלא בצדק, ובכפיה, בבי"ח לחולי נפש, כאשר הובאה לביה"ח במרמה. נפסק כי היא זכאית לפיצוי בשל כך. ביהמ"ש קבע כי: "**נזק כללי מכליאת שוא, אינו טעון הוכחה**". ביהמ"ש פיצה אותה בסכום של 100,000 ₪.

כך בענין של ת"א 1909/94 **קלר נ' מ"י** תק שלום 96(2) 1316, מפי השופט יואל צור, שם בגין צו מעצר שלא כדין שהוצא ובוצע שלא כדין על ידי ההוצאה לפועל, ללא עילה מוצדקת, כאשר התובע היה עצור במשך 4 שעות בלבד. שם שוטרים עצרו את המערער בגין אי תשלום חוב שלא כדין, כאשר הסתבר שהחוב שולם על ידו כשלשה חודשים קודם לכן.

נפסק לו פיצוי בגובה 12,000 בגין רשלנות, כליאת שווא והפרת הוראה חקוקה.
בת"א 10152/99 **איתמר בן גביר נ' מ"י**, נפסקו לתובע פיצויים בגין מעצר שלא כדין וכליאת שווא, כאשר בעקבות השתתפותו של התובע באירוע אלים בבית המשפט, נשלחה ניידת משטרה להביאו לחקירה במשטרה. משסירב, פרצה המשטרה לביתו ועצרה אותו ללא צו מעצר. למחרת היום הוא שוחרר. בית המשפט קבע שהוא נעצר שלא כדין, וחייב את המדינה בתשלום פיצויים בסך של 20,000 ₪.
כך גם בת"א 46575/01 **רוה נ' מ"י**, נעצרה אשה על ידי המשטרה ליום אחד, ללא סיבה מוצדקת ופוצתה על כך ב-10,000 ₪.

8. **בענייננו**, אומנם לא מדובר במעצר שלא כדין מאחורי סורג ובריח או באישפוז בכפיה, אך גם כאן, ללא ספק, בכליאת שווא עסקינן. גם כאן מדובר ב***"שלילת חירותו של אדם, שלילה מוחלטת ושלא כדין, למשך זמן כלשהו, באמצעים פיסיים או על ידי הופעה כבעל סמכות"***, כלשון החוק.

התובעת טוענת בצדק כי קורבן סחר הינו לעולם שבוי של אדוניו, ואשה הנסחרת לתעשיית המין איננה יותר מאשר "מריונטה המרקדת לצלילי חלילו של אדונה, וחירותה - ממנה והלאה."

התובעת עותרת לפיצוי בסך של שבין 10,000 ל-25,000 ש"ח לכל יום בו נכלאה שלא כדין, דהיינו במשך תקופה של כחמישה חודשים. היא מבקשת ללמד על גובה הפיצוי הראוי מהסכומים שנפסקו בפסה"ד שצוטטו לעיל.

קצרה היד מלתאר את הסבל שעוברות אותן שפחות מין, שחירותן נשללת מהן. דרכונן נלקח מהן שלא כדין, והסרסורים מהלכים עליהן אימים, לבל ינסו לברוח, כאשר הם חיים על רווחיהן.

עצם כליאתה של התובעת שלא כדין על ידי הנתבע, הוכחה באמצעות פסה"ד המרשיע, ולא נסתרה על ידו. על כן אני סבורה כי היא זכאית במקרה זה לפיצוי בגין הסבל שחוותה כתוצאה מכך. היא זכאית גם לפי הפסיקה לפיצוי ללא צורך בהוכחה ספציפית של הנזק, אשר מסור להכרעתו של בימ"ש, על פי ידיעתו השיפוטית ושיקול דעתו המקצועי.

<u>הזכות לכבוד ולאוטונומיה</u>

9. התובעת טוענת בצדק, כי הנתבע הפר במעשיו כלפיה, את הוראות **חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**. כבודה נרמס, חירותה נשללה והנתבע השפיל וביזה אותה. הנשיא ברק בספרו "פרשנות במשפט - פרשנות חוקתית" (תשנ"ד), עמ' 705-704 מציין כי אין צורך לדבר חקיקה מיוחד הקובע תרופה עקב הפרת זכות חוקתית, שכן התרופה טמונה בעצם ההפרה, ובזכותו של הנפגע. היטיב לתאר את הפגיעה בקורבנות סחר בנשים **כב' השופט חשין** בענין בש"פ 7542/00**אותור חנוכוב נ' מדינת ישראל**, דינים עליון נ"ח 474:

"... קריאה בחומר הראיות מעלה בבירור כי המשיב ראה בפלונית נכס שרכש מויקטור, וכי פלונית היתה בידיו כנכס מניב פירות. יחסו אליה היה כיחסו אל נכס המניב פירות אף לא כיחס החקלאי אל עץ פרי הנדרש להשקייה ולטיפות. יחסו של המשיב לפלונית היה יחס משפיל, ופלונית שדרכונה נלקח ממנה על ידי המשיב, רחוקה היתה מלהיות אדם חופשי."

כמו כן מתקיימת בנסיבות אלה גם עבירה של **פגיעה באוטונומיה**. התובעת מבקשת להסתמך בהקשר זה על ע"א 2781/93 **דעקה נ' בי"ח כרמל**, נג (4) 526, שם נקבע ראש נזק של פגיעה באוטונומיה של אדם על גופו, כראש נזק עצמאי בר פיצוי, אשר מתווסף על

פיצוי בגין ראשי נזק אחרים ואינו תחליפי להם. נזק כזה, טוענת התובעת אינו טעון הוכחה מיוחדת והוא נובע באופן טבעי מהעובדה שהתובעת שימשה לנתבע אובייקט לסחר מין. וכך טוענת התובעת בסיכומיה:

"על התובעת נכפו חודשים ארוכים של עיסוק בזנות, במהלכם היא הייתה נתונה באופן מוחלט לסמכותו של הנתבע ולגחמותיהם של מאות לקוחות. איש לא שאל לרצונה, פרטיותה ושליטתה על חייה הופקעו ממנה לזמן ממושך, היא נאנסה שוב ושוב ושוב על ידי לקוחות מזדמנים, תוך השפלת צלם האנוש שלה עד עפר. הנתבע התייחס אל התובעת כאל אבק אדם, תוך גזילת זכויותיה הבסיסיות ביותר, ובכלל זה הזכות לשלוט על חייה, גופה, וזכותה לכבוד אנושי."

<u>הפרת חובה חקוקה</u>

10. הפרת חובה חקוקה משתייכת לעוולות שהן עוולות מסגרת, בדומה לעוולת הרשלנות, ואין להזקק לה מקום שבו "נתפסו" אותם מעשים עובדתיים ברשתה של עוולה ספציפית. ראה לעניין זה הילכת גורדון: ע"א 243/83 **עירית ירושלים נ' גורדון**, ל"ט (1) 113. ליחס שבין עוולת הפרת חובה חקוקה לעוולת כליאת השווא, ראה פ"ד כרמלי הנזכר לעיל.

בענייננו, לגבי העבירות על חוק העונשין בהן הורשע הנתבע, הרי שלא ניתן לחייב את הנתבע בפיצוי גם בעילה של הפרת חובה חקוקה, שכן אין אפשרות לחייב פעמיים בגין אותם מעשים. התובעת הצביעה על ראש נזק בגין פגיעה באוטונומיה ובכבוד, בכל הנוגע למעשי הסרסרות והכפיה לעסוק בזנות. באשר לכליאת השווא, התרמית שהובילה לכך ועיכוב הדרכון, הוכיחה התובעת כי היא זכאית לפיצויים לפי העוולה של כליאת שווא. לא ניתן להקים ראש נזק נוסף ועצמאי, בגין הפרת חובה חקוקה לגבי אותם מעשים עובדתיים, שאחרת יהא הדבר בבחינת כפל פיצוי.

<u>עוולת הגזל</u>

11. עוד טוענת התובעת כי על הנתבע להשיב לה סכומים אותם הרוויחה בעבודתה כזונה, עבודה אותה הנתבע כפה עליה. לטענתה הוא **גזל** ממנה את הכספים שהגיעו לה

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו א 002191/02

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון תאריך: 08/03/2006

מעבודתה. תתובעת מבקשת בכתב התביעה פיצוי בסך 232,200 ₪ בגין נזק של **אובדן השתכרות** בגין עבודתה ב"ליווי" במשך ארבעה חודשים, ובגין עבודתה בבית הבושת משך חודש. עילה זו לא נזכרת בסיכומיה של התובעת, אלא **בלבוש עוולת הגזל**, והפיצוי הנתבע אינו מפורט כלל ואינו נסמך בראיות כנדרש לגבי תביעה לנזק ספציפי ממשי שנגרם בעבר.

ראשית ייאמר כי עילת תביעה זו **במהותה היא תביעה בגין שכר עבודה**, או כמו שכינתה זאת ב"כ התובעת - הפסד השתכרות, וככזו מצויה התביעה **בסמכותו הבלעדית של בית"ד לעבודה, ולא במסגרת תביעה זו.**

יצויין כי לאחרונה הכיר המוסד לביטוח לאומי ביחסי עובד-מעביד בין זונה לסרסורה. כך במסגרת תביעות שונות שהוגשו לביטוח הלאומי הוכרו זונות כנפגעות עבודה, עקב נזקים שנגרמו להם מתאונות וכיו"ב.

גם בית"ד הארצי לעבודה, הכיר בזכותה של עובדת בבית בושת לקבל שכר מינימום ופדיון ימי חופשה. (ראה עע (ב"ש) 4634/03 [redacted] נ' [redacted]).

אומנם ספק אם ניתן לתבוע שכר עבודה ללא הוכחת נזק, אך בהנחה שהנזק יוכח עלתה שאלה נוספת והיא האם ניתן להשיב סכומים אשר מקורם בפעילות בלתי חוקית, וליתר דיוק - סכומים שמקורם בעבירה פלילית, בגינה הורשע הנאשם. בענין זה קיימת פסיקה לכאן ולכאן. יצויין כי אין בפנינו, מקרה קלאסי של הכלל המשפטי - פרשני הידוע : "מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה". כאן, העוולה אינה של התובעת, אלא מקורה במעשה פלילי בגינו הורשע הנתבע.

אומנם מדובר בפעילות בלתי חוקית, אך העבירות נעברו על ידי הנתבעים בלבד ולא על ידי התובעת שהוכח שהעבודה הלא חוקית נכפתה עליה. לכן יש לאבחן ולקבוע במקרה זה שדווקא בשל העובדה שמדובר בפעילות בלתי חוקית שנכפתה על התובעת בניגוד לרצונה, כאשר ברור שהיא נוצלה וסבלה מהמצב אליו נקלעה– אין מקום לשלול ממנה את זכותה לשכר ראוי.

עומד על סוגיה זו, של פיצויים שמקורם נגוע באי חוקיות, כב' השופט חשין, ב-דנ"א 4465/98 **טבעול נ' שף הים**, נו (1) 56, בהקשר של פיצויים בגין הפרת חוזה בלתי חוקי:

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו א 002191/02

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון תאריך: 08/03/2006

"כבר נזדמן לי לא פעם להביע מורת רוחי על בעלי דין, המבקשים להתנער מחיוביהם החוזיים בטענה, שהתחייבותם הייתה בלתי חוקית. לא זו בלבד שמי ששם עצמו רשע אינו נאמן על דיבורו, אלא שום רשע לא יורשה להיבנות מחטאיו... עם זאת תהא הרגשתנו רעה כאשר תהא, חייבים אנו להשיב על שאלה התובעת פתרון במפגיע, והשאלה היא: האם נסב ראשנו אל-צד ונתעלם מאי-החוקיות, או שמא נסיק את המסקנה הנדרשת ונמנע סעד מן התובע. גם ראשונים עמדו לפני קושי זה והכרעתם הייתה חד-משמעית, לאמור: תובע לא יישמע בתביעה הסומכת עצמה על הסכם בלתי חוקי."

כך גם ב-ע"א 6416/01 **בנבנישתי ואח' נ' כונס הנכסים הרשמי**, פ"ד נז (4) 197, נדונה השאלה, האם יש לסרב לבקשת חייב למתן צו לכינוס נכסיו, במסגרת הליכי פשיטת רגל, אך בשל הטעם כי החוב העומד ביסוד בקשת החייב מקורו בניהול עסק של שירותי ליווי. נקבע כי ניהול מכוני ליווי, שהיוו למעשה עיסוק בזנות, אינו רק בלתי חוקי, אלא שיש בו היבטים ברורים של חוסר מוסריות, שהתמשך על פני מספר שנים, ולאור העובדה כי החובות נוצרו במהלך ניהול העסק ולשם קיומו, מדובר באי חוקיות העולה כדי פגיעה מהותית בתקנת הציבור, ולפיכך אין המערערים זכאים לחסות תחת כנפי פקודת פשיטת הרגל.
ואולם גם שם, השאלה נבחנה רק בהקשר לזכאות המעוול להיפרע מעוולתו שלו, ולא בהקשר של זכאות הניזוק.

לאור כל האמור לעיל אין התובעת זכאית במסגרת תביעה זו לעילת הגזל כפי שהוגדרה על ידה שהרי מדובר בתביעה מוסווית שהיא במהותה תביעה לשכר עבודה.

<u>פיצויים ללא הוכחת נזק</u>

12. מדובר בתביעת נזיקין שככלל טעונה הוכחה על ידי הבאת ראיות. תביעת נזיקין מורכבת בדרך כלל משני ראשי נזק עיקריים. האחד - נזק ממשי, ממוני,

שטעון הוכחה פרטנית על סמך ראיות ואישורים מתאימים, והשני - נזק שאינו נזק ממוני, שניתן על דרך של אומדנה, ואשר נתון להערכת ביהמ"ש לפי שיקול דעתו. גם לגבי נזק לא ממוני יש להביא בפני ביהמ"ש ראיות, על מנת ליתן בידי ביהמ"ש את הכלים והנתונים הדרושים לצורך הערכת גובה הנזק.

ישנם מספר מקרים שהמחוקק מצא לנכון לפטור, בהוראה מפורשת בחוק, מהצורך בהוכחת הנזק. **מנגנוני פיצוי ללא הוכחת נזק מופיעים בחוקים שונים:**
סעיף 6 לחוק איסור הטרדה מינית קובע סמכות לביהמ"ש לפסוק פיצויים עד סך של 50,000 ₪, ללא צורך בהוכחת נזק. בדברי ההסבר לחוק מובהר, כי ההתנהגות המטרידה, היא עצמה הנזק.

סעיף 13 לחוק עוולות מסחריות קובע פיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 100,000 ₪. בדברי ההסבר להצעת החוק מובהר, כי מאחר ובתחום הקניין הרוחני קיימים קשיי הוכחה משמעותיים, נקבעת הסמכות לבית המשפט לקבוע פיצוי אף ללא צורך בהוכחה, בגין עוולה מסחרית.

סעיף 5 לחוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים מאפשר מנגנון פיצוי בסך של 50,000 ₪, ללא הוכחת נזק.

חוק לתיקון פקודת זכויות יוצרים (תיקון מס' 4) קובע בסעיף 10 לחוק פיצוי ללא הוכחת נזק בגובה של 10,000-20,000 ₪.

חוק שוויון הזדמנויות בעבודה קובע בסעיף 10 לחוק פיצוי ללא הוכחת נזק, בסך של 50,000 ₪.

הטעמים ליצירת מנגנונים אלו נעוצים בעיקר בקשיי ההוכחה הכרוכים בתביעות הנובעות מן החוקים הללו, בחשיבות הציבורית הרבה הנודעת לתביעות מסוג זה, ובקנה מידה שהמחוקק קבע לפיצוי בגין עוולות אלה.

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו א 002191/02

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון תאריך: 08/03/2006

13. ברור שבענייננו קיים קושי ממשי בהוכחת הנזק; בתביעתן של קורבנות הסחר בנשים, קיימת בעיה אינהרנטית להוכחת הנזק שכן בדרך כלל עדותן אינה יכולה להישמע כי הן מגורשות מהארץ בטרם ניתנת להן שהות להעיד. לכן ביהמ"ש אינו יכול להתרשם מהסבל שעברו. דבר זה מקשה על הוכחת תביעתן, ומקשה גם על קביעת שיעור הנזק. נדירים המקרים בהם מגישה קורבן לסחר בנשים תביעה אזרחית נגררת להרשעה בפלילים, שכן לרוב נשים אלה מגורשות מהארץ מיד לאחר מתן עדותן במשפט הפלילי, ומשום כך אין להן היכולת הפיזית והכלכלית להישאר בארץ על מנת לתגיש תביעה אזרחית בישראל.

ואולם, ביהמ"ש אינו יכול לעצום עיניו לנוכח התופעה הבזויה שהפכה למכת מדינה במקומותינו. אין מקרה ברור יותר לקיומו של נזק שקשה להוכיחו ושעצם הנזק טבוע במעשים עצמם. די בעובדות המפורטות בכתב האישום המרשיע כדי לשמש ראייה מספקת לביסוס אומדנת הנזק. לכן יש לאפשר ולהרחיב את אפשרות הפניה לערכאות במקרה זה.

זכות הגישה לערכאות קיבלה משנה חשיבות בשנים האחרונות, בפסיקת בתי המשפט בארץ. (ראה לעניין זה: ע"א 733/95 **ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ**, נא (3) 577, עמ' 629 ואילך). באותה מידה אין לחסום מקורבנות אלה את האפשרות להגיש תביעות בישראל. העובדה שהן גורשו מהארץ בהיותן עובדות זרות – אינה צריכה למנוע מהן את הגישה לשערי בתי המשפט, ואת האפשרות לתבוע בארץ. השאלה היא האם יש מקום לפסוק להן פיצוי על סמך העובדות שהוכחו על פי כתב האישום, בהן הודה הנאשם, והורשע, ולהסתפק בכך מבלי צורך להעיד אותן על עובדות אלה. השאלה היא האם לביהמ"ש יש הכלים להעריך את הפיצוי הראוי במקרה זה על סמך העובדות שהוכחו מבלי לשמוע פרטים נוספים מהתובעת.

השאלה המשפטית הניצבת על כן בפני בית המשפט לראשונה, הינה האם אכן זכאית תובעת שכזו, במסגרת תובענה אזרחית אשר נסמכת על הרשעה בפלילים, לקבל פיצוי, מבלי שהעידה, ומבלי שהוכיחה את גובה נזקיה, אך ורק בהסתמך על העובדות שנקבעו

בהכרעת הדין הפלילית. כל זאת כאשר מדובר בעילות נזיקיות שונות, כמתואר לעיל, ובהן כליאת שוא, תיאור כוזב ופגיעה בכבודה ובחירותה, בניגוד לחוק יסוד : כבוד האדם וחירותו.

אומנם עד היום לא הוסדר מנגנון פיצוי ללא צורך בהוכחת נזק בכל הנוגע לקורבנות סחר בבני אדם, אם כי עוד ביולי 2003 הוכנה לקריאה ראשונה בכנסת הצעת חוק איסור סחר בבני אדם, אשר כוללת מנגנונים לפיצוי ללא הוכחת נזק בגובה 100,000 ₪ בתביעה נזיקית של קורבן סחר בנשים, וכ-300,000 ₪ כאשר התביעה נגררת להרשעה בפלילים. באת כח התובעת, עמדה גם על המצב המשפטי המתקדם בסוגיה שבפנינו במדינות ארה"ב ואירופה, אך כאמור הצעת חוק איסור סחר בנשים, טרם התגבשה לכדי חוק, במדינת ישראל. בהעדר חוק שמגדיר סחר בנשים כעוולה עצמאית ומאפשר מתן פיצוי בגינה ללא הוכחת נזק, ניאלץ אנו להשתמש בכלים המשפטיים העומדים בפנינו כיום, כל עוד המחוקק לא אמר את דברו - **מחובתו של ביהמ"ש, מכח סמכותו הטבועה, להעריך את הנזק לפי הכלים עומדים לרשותו,** כל זאת עד שהמחוקק יאמר את דברו.

במקרה זה כל עילות התביעה כפי שפורטו לעיל מזכות את התובעת בפיצוי כללי על הנזק הלא ממוני שנתבע. מדובר בהערכה ובאומדנה שלבית המשפט יש הידע השיפוטי והכלים הדרושים כדי לקבוע שיעור כאב וסבל בתביעות נזיקין. לכן יש לאפשר גם במקרים אלה קבלת פיצויים ללא הוכחה ספציפית של גובה הנזק, ומבלי שהקורבנות העידו. זאת כל עוד מבוססת התביעה על פסק דין מרשיע נגד הנאשם, בעבירות נשוא התביעה האזרחית, או על ראיות מספיקות אחרות. יש לראות בעצם ההתנהגות האסורה מצד סוחרי הנשים, כאשר היא הוכחה, כמו במקרה זה, כראייה לכך שלקורבן נגרם נזק. **יש לקבוע שבמקרה זה הסבל טבוע בעצם המעשה.**

14. גם בנושאים אחרים מצאו ביהמ"ש לנכון להעניק פיצוי בהסתמך על הקביעה שהיתה הפרת חובה חקוקה, מבלי שנדרש פרוט נוסף של הנזק במקרים רבים אחרים. כך בכליאת שווא ומעצר שווא. בע"א 1730/92 נ' נ' דינים עלי ל"ח 369,

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: **כב' השופטת רות לבהר שרון** **תאריך:** **08/03/2006**

נפסק מפי כב' השופט גולדברג כי הסבל שנגרם לאשה שבעלה גירש אותה בעל כורחה, טבוע בעצם המעשה, והוא מהווה נזק בר פיצוי. בהעדר ראיות על נזק ממשי וכאשר לא יכול להיות כל ספק בהיגרמו של נזק, נקבע כי יש לפסוק פיצוי מוערך עבור נזק כללי. וכך נאמר בפסק הדין:

"גם בהעדר ראיות על נזק ממשי שנגרם לתובעת, היה על ביהמ"ש לפסוק פיצוי מוערך על נזק כללי שבודאי נגרם לה כתוצאה מהתרת המשיב את קשר הנישואין על כורחה."

מהלכה זו יש להקיש גם למקרה שבפנינו; כשם שמצא ביהמ"ש בענין א' כי מגיע לתובעת בגין הפרת קשר הנישואין פיצוי כללי שהוערך על ידי ביהמ"ש, הרי שקל וחומר במקרה זה כאשר נוצלה התובעת באופן בלתי חוקי, משפיל, מבזה, מכאיב והרסני.

<u>פיצויים עונשיים</u>

15. לבסוף, מבקשת התובעת להשית על הנתבע פיצויים עונשיים, אשר מטרתם אינה פיצוי הניזוק בגין הנזק שנגרם לו, אלא הענשת המזיק על התנהגותו המזיקה, כדי לבטא סלידה ממנה. התובעת טוענת כי מדובר ב"מעוול סדרתי", אשר הורשע בדין, ולכן מבקשת היא לפסוק לה פיצויים עונשיים, בהתאם להלכה שנקבעה ב-ע"א 140/00 **אטינגר נ' החברה לשיקום ופיתוח הרובע היהודי**. שם נאמר, כי במקרים בהם התנהגות המזיק היא חמורה במיוחד, או שיש עמה פגיעה קשה בזכויות חוקתיות, הערך המוסף בפיצויים עונשיים טמון באפקט ההרתעה והחינוך. כך בת"א 3707/01 מ נ' מ, נפסקו פיצויים עונשיים בגובה 300,000 ₪ לתובע אשר עבר תקיפה משותפת על ידי שני דוקרים, שכמעט הביאה למותו. במקרי תקיפה מינית או הכאה של נשים על ידי בנות זוגן (תמ"ש 64901/96 פ' נ' פ', תמ"ש 6113/97 **א.י. נ' א.ש.**, תמ"ש 60811/00 **פלונית נ' אלמוני**, ניתן ביום 23.8.02). כך גם נפסקו פיצויים עונשיים לעובדים שהופלו במקום עבודתם על רקע דת ומין, ובכך נפגעה זכותם לשוויון (דב"ע 3-129 פ' נ' א'). ראה גם תמ"ש 18551/00 שם ניתן פיצוי כזה לאשה אשר סבלה מהתעללות פיזית ונפשית ממושכת מבעלה.

במקרה זה אני סבורה שיש מקום להעניק לתובעת ולניזוקות שכמותה פיצויים עונשיים מוגברים, שיבטאו את הסלידה של החברה מהמצב שנכפה על התובעת ומהנזק שנגרם לה עקב פגיעה קיצונית בכבודה ובחירותה, ובלבד שבמקרה זה יבחן ביהמ"ש היטב את העובדות שבפניו, ויוודא שמדובר באשה שהעיסוק הבלתי חוקי, ושלילת חירותה נכפו עליה בניגוד לרצונה.

<u>סכום הפיצוי</u>

16. בסחר בבני אדם גלומים דיכוי המהות האנושית והערך העצמי של הקורבן כאדם. סחר בבני אדם, כמו היו חפצים נעדרי חיים, המדכא את הווייתם של הקורבנות כבני אנוש, הוא התנהגות שהיא עצמה מלמדת על הנזק. סחר בבני אדם למטרות עיסוק בזנות חמור הוא יותר מסחר לצרכי עבודות אחרות שהן חוקית, באשר מדובר בעבודה בלתי חוקית ובלתי מוסרית, אשר מקבעת את תפיסת האשה כגוף ללא נשמה, שתכליתו היא סיפוק צרכים מיניים של גברים, במטרה להעשיר את הסוחר. זהו נזק ברור וגלוי, שאף על פי שהוא קשה להוכחה ולכימות, כי אין שום סכום שיכול לפצות פיצוי של ממש על הנזק שגרם הנתבע, נזק שהוא לא נזק ממוני. על אף זאת ראוי לה לחברה המחוייבת לזכויות האדם להעניק פיצוי הולם בגינו.

בענין זה ייאמר כי הואיל ומדובר בנזק לא ממוני כפי שפורט לעיל, הרי שכל עדות נוספת לא תועיל, שהרי ממילא העובדות ידועות, ועל בסיס עובדות אלה בלבד יכול ביהמ"ש, על פי שיקול דעתו, לפסוק פיצוי ראוי. יתכן שאם התובעת היתה מעידה, היא היתה פותחת צוהר נוסף בפני ביהמ"ש להעריך באופן מדוייק יותר את נזקיה, כגון אם היתה מצביעה על נזק נפשי שנגרם לה לצמיתות והיתה מוכיחה זאת באמצעות תוות דעת מומחים. יתכן גם שאילו היתה התובעת מעידה היא היתה מוסיפה עובדות ספציפיות המצביעות ביתר פירוט על הסבל שעברה, והדבר היה שופך אור נוסף על קביעת הפיצוי והערכת הנזק. ואולם, העובדה שכל שעומד היום בפני ביהמ"ש הוא העובדות שפורטו בהרחבה בכתב האישום, ואשר בהן הודה הנאשם, אינה מונעת מביהמ"ש את האפשרות להעריך ולכמת את הנזק, מה גם שכתב האישום מפורט דיו.

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו **א 002191/02**

בפני: **כב' השופטת רות לבהר שרון** **תאריך:** **08/03/2006**

בבואנו להעריך את שיעור הפיצוי הראוי, יש לעיין בדברי ביהמ"ש בגזר הדין שניתן נגד הנתבע, שם הביעו השופטים את סלידתם מהעבירות בהן הורשע הנאשם כך:

"לא יכולה להיות מחלוקת על חומרתן של עבירות אלה. הן בהיבט האנושי - מוסרי וכן בהיבט המשפטי. אלה עבירות שמדורגות במדרג הגבוה של הענישה, לבד מכך שיש בהן קלון אנושי וחברתי." (עמ' 46 לפרוטוקול גזה"ד מיום 8.7.02).

במקרה זה הואיל ומדובר באומדנה ובהערכה, כאשר כל הפיצוי הוא פיצוי לא ממוני, אני סבורה **שמן הראוי להעניק לתובעת פיצוי כולל בגין כל עילות התביעה יחדיו (למעט העתירה לפיצוי עונשי).** לאחר שעיינתי בפסק הדין המרשיע, בכל טענות הצדדים, והבאתי בחשבון מחד את הראיות שהוכחו במסגרת פסק הדין הפלילי המרשיע שניתן נגד הנאשם, ומאידך את העובדה שלא הובאו כל ראיות נוספות על ידי התובעת – **אני פוסקת לתובעת פיצוי כולל בסך 250,000 ₪ , לגבי כל עילות התביעה, קרי: כליאת שווא, שלילת חירותה של התובעת, ביזויה, השפלתה, והפרת כל זכויותיה על פי חוק יסוד כבוד האדם וחירותו. עוד אני פוסקת לתובעת פיצוי עונשי בסך 50,000 ₪ .**

<u>סוף דבר</u>

17. אין כל סכום שיכול לפצות את התובעת או נשים אחרות שיוכיחו שהיו קורבנות סחר על הביזוי וההשפלה, שחוו. בהיעדר ראיות, אין לדעת אם ובאיזה תיקף, נותר להן נזק נפשי. על כן כפי שנאמר מדובר בהערכה בלבד. זאת ועוד, נכון במקרה כזה להעניק פיצוי עונשי גבוה, שישמש כאות אזהרה לסוחרי הנשים שמתעשרים על חשבונן של נשים תמימות וחפות מפשע, ועושים זאת למטרות רווח ובצע כסף. על כן קיימת חובה לפגוע פגיעה של ממש בכיסם, למען יפצו את הקורבן, ולמען יראו וייראו.

מלאכתו של ביהמ"ש, שעה שהוא בא להעריך ולפסוק פיצוי לא ממוני, הוא תמיד עניין שבאומדנה, וכך גם במקרה זה. מחובתו של ביהמ"ש, כל אימת שלא נקבע בחוק פיצוי קבוע מראש לנזקים כללים, (להבדיל מחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים לגבי כאב

בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו א 002191/02

בפני: כב' השופטת רות לבהר שרון תאריך: 08/03/2006

וסבל), על ביהמ"ש לבדוק ולבחון מה הסבל שנגרם לתובעת מכל העבירות כפי שפורטו לעיל, ועל סמך זאת להעריך ולקבוע את הפיצוי הראוי לדעתו בנסיבות הענין.

<u>לאור האמור לעיל הנני קובעת כי הנתבע ישלם לתובעת את הסכומים כדלקמן:</u>

א. פיצוי כולל בסך 250,000 ₪ , לגבי כל עילות התביעה.

ב. פיצוי עונשי בסך 50,000 ₪ .

ג. הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 50,000 ₪ + מע"מ.

ד. כל הסכומים ישולמו תוך 60 יום, שאם לא כן יישאו ריבית והפרשי הצמדה כדין מהיום.

ה. הפיצוי, ישולם לתובעת באמצעות מוקד הסיוע לעובדים הזרים.

בשולי הדברים אני מוצאת לנכון לשבח את עבודתה היסודית של באת כח התובעת, עורכת דין נעמי לבנקרון, שיצגה את התובעת במסגרת פעילות בעמותה וולנטרית בשם "מוקד סיוע לעובדים זרים", שעניינה סיוע לקורבנות סחר בתחומים שונים, וניהלה את את התביעה בהתנדבות.

ניתן היום ח' באדר, תשס"ו (8 במרץ 2006) בלשכתי.

<u>המזכירות תמציא עותק פסק הדין לצדדים בדואר.</u>

רות לבהר שרון, שופטת